

rigt også i Venstre. Og så tænkte jeg, at det ville have hensat fru Marianne Jelved i en sindstilstand af overmåde glæde og positiv livsindstilling. Jeg blev indledningsvis absolut heller ikke skuffet. Tværtimod lagde fru Marianne Jelved for med at rose min tale i sådan et omfang, at jeg sad og blev en anelse betænkelig, men jeg tror, at det var ærligt ment fra fru Marianne Jelveds side, og det vil jeg både kvittere for og takke for.

Men vi kom alligevel ikke så forfærdelig langt hen i fru Marianne Jelveds indlæg, før vi var tilbage i en mere vant gænge. Der gik ikke ret lang tid, før fru Marianne Jelved lagde en meget kraftig afstand til hele den filosofi, som den nye socialdemokratiske leder har præsenteret ved at sige, at man skal arbejde regeringen ud af kontorerne. For, sagde fru Marianne Jelved, det er fuldstændig umuligt, det kan man lige så godt lade være med. Det var det, fru Marianne Jelved sagde: Det projekt kan man lige så godt opgive.

Kl. 17.30

Det er jo lidt af en udtalelse, må man sige, her i 100-året for Det Radikale Venstres stiftelse, og lidt af en udtalelse i betragtning af den klassiske rolle, som Det Radikale Venstre gerne har villet spille som partiet, der kan støtte den ene side og støtte den anden side. Det afgørende var ikke, hvem man samarbejdede med, men hvad man samarbejdede om.

Men nu måtte jeg forstå, at denne klassiske radikale tilgang til tilværelsen fuldstændig er opgivet. Fru Marianne Jelved har givet udtryk for, at det er fuldstændig umuligt at få arbejdet regeringen ud af kontorerne, for det forehavende kan man lige så godt opgive.

Når det er en meget bemærkelsesværdig udtalelse, er det jo også, fordi der udspandt sig en debat i Det Radikale Venstre i forbindelse med netop festligholdelsen af 100-året for partiets stiftelse. Den radikale landsformand, Søren Bald, var ude med nogle interessante betragtninger, hvor han til Nordjyske Stiftstidende bl.a. sagde om det her med at passere en vej: Vi ville da være tåbelige, hvis vi kun ser den ene vej. Når du passerer en vej, skal du se både til venstre og til højre.

Det kan vi jo alle sammen anbefale. Jeg tror oven i købet, at Rådet for Større Færdselssikkerhed vil sige, at det er klogt at tage sig i agt på den måde. Så her må vi sige, at den radikale landsformand har fat i noget.

Så siger han samtidig, at partiet ved næste valg bør stå endnu mere frit i forhold til Social-

demokraterne. Han lægger sig på linje med de radikale medlemmer, der har ønsket, at der skulle skrives et frihedsbrev. Og så siger den radikale landsformand såmænd også: Vi skal fremlægge vores politik og ikke gå efter fedtede kompromiser med Socialdemokraterne, som skal afstive et S-R-sammenhold, som ingen rigtig kan se alligevel.

De hygger sig rigtig, og det er jo bemærkelsesværdige udtalelser i lyset af det, fru Marianne Jelved sagde i dag, som jo nærmest var at aflyse enhver form for forsøg på at lave noget samarbejde med regeringen.

Jeg håber, at jeg har mis- og overfortolket fru Marianne Jelved, for det kan vel ikke være Det Radikale Venstres linje efter at have fået et godt valgresultat på den måde fuldstændig at melde sig ud af arbejdet med at skabe resultater.

Fru Marianne Jelved har da fuldstændig ret i, at rent matematisk rækker Det Radikale Venstre jo ikke alene til at skaffe flertal. Det er rigtigt nok. Men vi er filantropisk indstillet i regeringen, og vi kigger ikke kun på, om det tilfældigvis lige rækker. Vi vil jo gerne have så mange med som overhovedet muligt, også selv om man rent matematisk ikke er tilstrækkelig til at give et flertal. Så det skal ikke komme an på det. Det kommer mere an på, om man har den rigtige politiske indstilling og den rigtige politiske vilje, og det må vel i og for sig også mere være i tråd med en klassisk radikal tilgang til tilværelsen.

På den baggrund var jeg lidt forbløffet over det indlæg, som fru Marianne Jelved leverede, selv om det startede så godt og jeg blev så glad. Jeg tænkte også, at det da bare skulle mangle, oven på at man nu havde festligholdt 100-året. Men jeg syntes, at det sluttede så trist, da vi sådan var tilbage i den gamle skure.

Det var lidt det samme, da vi hørte fru Lotte Bundsgaard.

Men se, nu var hr. Villy Søvndal jo ikke særlig venlig over for Socialdemokraterne i dette billede med døren. Jeg ved godt, at hr. Villy Søvndal gjorde sig umage med at tegne billedet sådan, at det ligesom var regeringen, der smækkede døren i for næsen af Socialdemokraterne. Hr. Villy Søvndal gav en malende beskrivelse af de socialdemokrater, der stod der og bankede på og ivrigt ville ind, og regeringen smækkede og hamrede bare med døren, og det gik ud over de stakkels socialdemokrater, endda også næsen, måtte jeg forstå på hr. Villy Søvndal.

Jeg må da også give hr. Villy Søvndal ret i, at hvis det virkelig var rigtigt, at vi var sådan, at